

A KEGYELEM BOTRÁNYA ÉS EREJE

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2026. február 08.

Köszönjük az Úr kegyelmét! A mai üzenetben az Isten kegyelméről fogunk beszélni. Azt hiszem, hogy ez az a kérdés, amihez folyamatosan vissza kell térni, hiszen erről szól a teljes Újszövetség, Isten kegyelméről, sőt, részben az Ószövetség is.

A mai üzenet címe: *A kegyelem botránya és ereje*. Mit értünk az alatt, hogy a kegyelem botránya? Tudjuk azt, hogy az ószövetségben a törvény alatt volt az ószövetségi nép és Jézus Krisztus megváltói munkája után egy új korszak lépett életbe. Egy új üdvtörténeti korszak és ez az utolsó korszak, ezt Isten már megígérte az Ószövetségben is. Jeremiás 31. fejezetében olvasunk erről és az Ezékiel 36. fejezete is beszél Isten kegyelméről. Ott előrevetíti, hogy egy teljesen új alapokon nyugvó szövetséget fog adni, ami sokkal jobb és kedvezőbb, mint az ószövetség volt. Ez nem kis konfliktust okozott a korai tanítványoknak, mert ez egy rendszerváltás volt és a törvény korszakáról át kellett, hogy álljanak a kegyelem korszakára. Ez egy teljesen más alapokon nyugvó szövetség. Fontos tudni, hogy az újszövetség nem az ószövetség folytatása, hanem egy teljesen más szövetség, teljesen más alapokon nyugvó szövetség és ez számukra botrányos volt. Botrányos volt a törvénykező zsidók előtt, akik meg voltak győződve arról, hogy a törvény fog nekik üdvösséget adni.

Az Apostolok cselekedetei 13-tól indulunk, mégpedig a 38-as igeverstől. Itt Pál apostol Antiókiában prédikál. Amikor pünkösd napja eljött, akkor Jeruzsálemben megalakult a gyülekezet. Az első gyülekezet Jeruzsálemben volt és a későbbiek folyamán is egy központi gyülekezet volt Jeruzsálem. Nagyon sokan háborognak az ellen, hogy vannak gyülekezetek, meg vannak központi gyülekezetek, meg ilyen gyülekezetek, de ez nem az ördögtől való. Ha megnézzük a korai tanítványokat, akkor látjuk, hogy Jeruzsálemben Jakab apostol volt a gyülekezet pásztora, az Úr féltestvére, aki Jézus halála, illetve feltámadása után vált hívővé és ő volt a gyülekezet pásztora, Jeruzsálem volt a tanítás központja. Onnan indult ki az Úr Igéje és onnan mentek mindenfelé a tanítványok és hirdették az Evangéliumot, amíg eljutottak a pogányokhoz is. Olvassuk az Apostolok cselekedetei 10. részében, hogy Kornélius házához, aki egy pogány tiszt, egy százados volt, az ő háza népéhez is elment Péter prédikálni. Az ember ezután azt gondolná, hogy innentől kezdve Jézus tanítványai fogták magukat és mentek a pogányokhoz prédikálni. Ha az Apostolok cselekedeteit figyelmesen elolvassod, akkor rájössz, hogy eszük ágában sem volt. Ők úgy gondolták – és ez a zsidó gondolkodás, hogy mennyire beleragadtak a hagyományaikba –, hogy az üdvösség nem lehetséges, csak valamilyik zsidó vallás szerint, egyébként lehetetlen üdvözülni.

Ezt a gyakorlat megcáfolta, hiszen Péter szembesült azzal, hogy Isten a pogányokra is ugyanúgy kiöntötte a kegyelmét, ahogy azt a korábbiakban megígérte és elkezdtek bejönni a pogányok a gyülekezetbe, elkezdtek hirdetni nekik az Evangéliumot. Pál apostolnak egy komplett prédikációja van az Apostolok cselekedetei 13. részében. A pogányok egyre többen jöttek be a gyülekezetbe és egyre inkább hívőkké váltak és nemcsak a pogányok, hanem a zsidók is. Ez óriási problémát okozott a gyülekezetnek, hogy rendben van, jöttek a pogányok, kifogtuk a halat, de hogy pucoljuk most meg? Mit csináljunk velük? Metéljük őket körül, adjunk nekik törvényeket, folytassuk tovább a zsidó szertartásokat? Mit csináljunk ezekkel a pogányokkal? Leküldték Barnabást Antiókiába és így Antiókhiá egy központtá vált, mégpedig a misszió központjává. Innen küldték ki a pogányokhoz a szolgálókat, Pál apostol első missziós útja is innen indult.

Barnabás megkereste Pált, aki eltűnt egy időre, állítólag 10-13 évig nem tudni, hogy merre járt Pál apostol és akkor Barnabásnak eszébe jutott, hogy ott van Pál, el kellene hívni és innen, Antiókiából küldte ki a gyülekezet. Nyilván Isten hívta el Pál apostolt, mint mindenkit, mint minden szolgálót, ehhez kétség nem fér, de a gyülekezet küldte ki. Ezt hadd olvassam inkább innen a 13,3-tól:

Apostolok cselekedetei 13,2–3.

3. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájuk vetették, elbocsáták őket.

Akkor, minek utána böjtöltek, imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsátották őket. Miért bocsátották el őket? A 2-es vers előtte mondja:

2. Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és böjtölének, monda a Szent Szellem: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.

Tehát a gyülekezet imádkozott értük és kiküldték őket. Pál itt Antiókhában mindjárt meg is ragadta az alkalmat és prédikált, a 38-as vers től nézzük meg az Igét.

Apostolok cselekedetei 13,38–39.

38. Azért legyen néktek tudtotokra atyámfiai, férfiak, hogy Őáltala hirdettetik néktek a bűnöknek eltörlése:

Ez botrány. A zsidók előtt megkövezéssel jár egy ilyen üzenet.

39. És mindenekből, amikből a Mózes törvénye nem volt képes megigazítani titeket, Őáltala minden ki, aki hisz, megigazul.

Ez egy drasztikus váltás, sokként érte azokat az embereket, akiknek a szent meggyőződésük az volt, hogy a megigazulás a mózesi törvények által van. Aztán a helyzet tovább fokozódik. Most nézzük meg Pál apostolnak a Galatákhoz írt levelét, a 2,16-ot nézzük meg! Itt mi volt a helyzet? Az, hogy még maguk a tanítványok is zavarban voltak. Tehát azt láttuk, hogy lavíroztak a törvény és a kegyelem között. Valahogy nagyon nehezen ment át az nekik, hogy is van ez a megigazulás. Itt azt látjuk, hogy Péter meglátogatta az antiókhiai gyülekezetet. Jeruzsálemből elment oda. Olvassuk el ezt a történetet egy kicsit, hogy lássuk, hogy nem csak a mai hívőknek okoz ez gondot, hanem kezdetben Jézus tanítványainak is óriási botránykő volt a kegyelem kérdése. Mit kezdünk ezzel? Mi az, hogy Isten kegyelme? Hogy éljünk ezzel?

Galata 2,11–16.

11. Mikor pedig Péter Antiókhába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá.

A tanítványok között volt némi nézeteltérés. Nem vesztek össze, nem haragudtak egymásra, hanem itt az Úr Igéjének a tisztaságáról, igazságáról van szó.

12. Mert mielőtt némelyek odajöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig odajöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körümetéledésből valóktól.

13. És vele képmutatáskodtak a többi zsidók is, úgyhogy Barnabást is elcsábították az ő tettetésükkel.

Az ottani gyülekezet vezetőit. Hát szép dolog!

14. De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az Evangélium igazságához képest, azt mondtam Péternek mindnyájuk előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó szokás szerint éljenek?

15. Mi, természet szerint zsidók, és nem a pogányok közül való bűnösök,

És akkor itt van az az óriási kijelentés megint, amit Pál apostol elmond:

16. Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.

Hát ez csodálatos! Nekünk is csodálatos volt és a pogányoknak is, mert amikor hallották az üzenetet, nagyon megörültek. A zsidók is evangelizáltak és a pogányokat is befogadták, őket hívták prozelitáknak, akik nem zsidó származásúak, nem zsidó születésűek voltak, de becsatlakoztak a judaizmus valamelyik ágába és körümetélték őket. A pogányok nem igazán érezték magukat sem zsidónak, sem Isten népének és amikor meghallották az örömhírt, meghallották a jó hírt, az óriási örömet, akkor tömegével csatlakoztak az Úrhoz a hívők. Tehát a kegyelem szó a görögben a *charis* és ez az egyik leggyakrabban használt, mégis az egyik legfélreértettebb kifejezés a hívők között. Nagyon sokan nem tudják, hogy mit kezdjenek a kegyelemmel. Nyilván vannak szélsőségek és vannak az egészséges tanítások, ezért nagyon fontos, hogy körüljárjuk ezt a kérdést és időről időre visszatérjünk ehhez a témához. Nemcsak a korai tanítványok tévelyegtek, hanem ugyanez van ma is. Látjuk, hogy a hívőket megkötözöttség alá teszik, törvény alá teszik, feltétel alá teszik az üdvösségüket. Ak-

kor üdvözülhetsz, ha... Nem beszélve az olyan vallásokról, amik egyébként nem keresztény vallások, hogy csak egy tanító hivatal által lehet üdvözülni, vagy valamelyik valláson keresztül lehet üdvözülni, vagy valamilyen szertartáson végig kell menni ahhoz, hogy valaki üdvösséget kapjon, de akkor még nem is biztos, hogy üdvözültél. Lehet hallani ilyen kárhóztató üzeneteket. Sok ilyen tanítás, sok ilyen ostobaság van ma is.

Tele van ilyen tanításokkal a keresztény világ, ezért fontos időről időre ezt végig venni. Sok hívó számára a kegyelem csupán egy belépési pont, hangoztatják sokan, hogy „kegyelemből üdvözültünk”. Ezt még talán minden keresztény el tudja fogadni. Majd innen tovább akarnak lépni a teljesítmény, az elvárások és a szabályok világába. Pedig a kegyelem nem a keresztény élet kezdete, hanem annak az alapja és ereje. A kegyelem miért botrányos? A kegyelem azért botrányos, mert nem illeszkedik az emberi igazságérzethez. Hogyhogy Isten valakinek csak úgy megbocsátja a bűnét, mikor nem érdemli meg? Hát persze, hogy nem érdemli meg, de a mi Istenünk már csak ilyen. Isten egyszerűen csak megbocsát. Hogy lehet, hogy valaki eddig egy rossz életű ember volt, bűnöző és gazember volt, aki egyszer csak megtér és Isten megbocsát neki? Valahol ez nagyon nehezen tud beleférni az emberek fejébe.

Továbbá, Isten nem követel viszonzást, nem tudunk semmit adni viszonzásul, ez a másik, ami óriási botrány. Nem alkudozik és nem hagy teret az emberi dicsekvésnek, mert mégiscsak szeretünk büszkékké lenni arra, hogy mi mit tettünk, hogy mi mit csináltunk és a kegyelem ennek abszolút nem ad semmilyen teret. A vallás általában azt kérdezi, mit kell tennem, hogy üdvözüljek? Ezt kérdezte a börtönparancsnok is. Pál válasza nagyon egyszerű, csak higgy és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe, mondta a börtönőrnek. Ez a lényeg. Tehát a vallás mindig kérdez. Az Evangélium ezzel szemben mit jelent ki? Azt, hogy elvégeztetett! Ebben gyakorlatilag minden benne van. Ez az a különbség, ami botrányt okoz nemcsak a bűnösök között, hanem a hívők között is óriási botrány ez. Hogyhogy csak úgy kegyelemből üdvözülünk? Mit kell tennünk, mit kell csinálnunk? A kegyelem botránya abban áll, amit a Római levél 5. részében is olvasunk, hogy Isten akkor is szeretett minket, amikor még bűnösök voltunk. Hadd mondjam el nektek, hogy Isten szerette a bűnöst és ez ma is így van. A bűnt gyűlöli, de a bűnöst szereti. Isten akkor adott, amikor még semmit nem tudtunk felmutatni. Micsoda megelőlegezett bizalom! Isten már akkor adott, amikor még semmit nem tettünk, semmit nem is tudtunk tenni.

A harmadik, ami nagyon érdekes megint, hogy Isten akkor igazított meg, amikor még képtelenek voltunk változni. Egy pogány ember képtelen változni, mert nincs meg benne az az erő, nincs meg benne a Szent Szellem, nincs meg benne a kegyelem ereje, ami meg tudná őt változtatni. Ez sérti az ember természetes gondolkodását, mert ösztönösen hinni akar abban, hogy valamivel neki is hozzá kell járulnia ehhez. A kegyelem viszont nem egy ilyen fajta együttműködés, hogy Jézus és még én egy kicsit hozzáteszek, hanem ez egy kijelentés. Éppen ezért a kegyelem nemcsak botrányos, hanem egyben felszabadító is, mert ahol a kegyelem uralkodik, ott valami megszűnik, egy nagyon fontos dolog: a bűntudat, a kárhóztatás és az állandó megfelelési kényszer. Tudjátok, hány keresztény él úgy, hogy folyamatos bűntudata van? Abszolút nem biztos abban, hogy ő megváltott-e, tényleg üdvözül-e. Folyamatosan vizsgálhatja magát: most mit rontottam el, mit tévesztettem el és valószínű, hogy Isten akkor engem a pokolba fog dobni. Vannak keresztények, vannak emberek, akik másodosztályú mennyei állampolgárnak érzik magukat. Ez az üzenet, amit ma elmondok, nem gyengíti a hitet, hanem megtisztítja azt. Nem lazítja az erkölcsöt, hanem belső átalakulást hoz. Nem eltávolít Istentől, hanem közelebb visz hozzá, mint, amit a törvény bármikor is meg tudott volna tenni. Ezért botrány a kegyelem és ezért van benne erő. Néhányan félnek tőle, hogy ha a kegyelmet hirdetjük, akkor az emberek szabadossá válnak. Miközben folyt a dicséret, Titus levele jutott eszembe, amit talán sokan jól ismertek. Nézzük meg, hogy miről beszél Titus a 2,11-ben!

Titus 2,11–14.

11. Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek,

12. Amely arra tanít minket, hogy megtagadva a hitelenséget és a világi kívánságokat, mértéktelenen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon:

13. Várván ama áldott reménységet és a mi nagy Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését;

14. Aki Önmagát adta érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson magának egy saját népet, jó cselekedetekre igyekezőt.

Nézzük csak meg, hogy mit csinál a kegyelem! A kegyelem nem szabadossá teszi az embereket. A kegyelem szabaddá teszi az embereket és a kegyelem tanít. Isten kegyelme tesz minket alkalmassá arra, ha megértjük a kegyelmet és elfogadjuk, hogy élvezzük Isten áldásait és, hogy az Ő útján járjunk. Nézzük még a 3. fejezet 4-es verset is a Titushoz írt levélben:

Titus 3,4–7.

4. De amikor a mi üdvözítő Istenünknek jósága és az emberekhez való szeretete megjelent,

Mi is a kegyelem valójában? Isten feltétel nélküli szeretete. Isten egyszerűen csak szeret és nem köti ezt semmilyen feltételhez.

5. Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Szellem megújítása által,

6. Amit kitöltött reánk bőséggel a mi Üdvözítőnk, Jézus Krisztus által;

7. Hogy az Ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élet reménysége szerint.

Tehát teljességgel kegyelemből tartattunk meg. Nézzük meg, hogy végül is mi volt a törvény szerepe, vagy, hogy állunk a törvénnyel ma. Készítettem jegyzeteket ezzel kapcsolatban és végig fogunk menni ezen. A kegyelem megértésének az egyik legnagyobb akadály, hogy félreértik az emberek a törvény szerepét. Mi volt az ószövetségi törvény szerepe? Sok hívő gondolkodásában a törvény még mindig aktív eszköz, hiszen Jézus megmondta, hogy nem azért jöttem, hogy a törvényt eltöröljem – ismerte a Máté evangéliuma ötödik részében a Hegyi beszédet –, hanem inkább, hogy betöltsen. Így is történt, a törvényből egy jóta sem fog elveszni, egy pont sem fog elveszni. Miért? Mert Krisztus betöltötte azt. Úgy gondolják sokan, hogy a törvény még mindig irányt mutat, minősít, megítél, sőt, sokak reménye szerint még Istenhez is közelebb visz - mondják ma ezt a törvényről keresztények, hívők. A Szentírás azonban teljesen más képet mutat. A törvény nem a megigazításra adatott, hanem a kijelentésre, nem azért, hogy megváltoztasson, hanem pontosan azért adatott, hogy leleplezze az embert. Azért adatott, hogy az ember meglássa magát a tükörben, meglássa magát a törvényben és meglássa és elismerje azt, hogy a saját erejéből, a saját képességéből, a saját teljesítéséből nem képes arra, hogy üdvösséget kapjon. Pál apostol tehát felteszi világosan a kérdést a Galata 3,19-ben:

Galata 3,19.

19. Mi tehát a törvény? A törvényszegések miatt toldották meg vele az ígéretet, amíg eljön a Mag, akinek tétetett az ígéret;

Hogy is van ez? Az ígéret kinek adatott? Ábrahámnak. Ábrahám alatt volt törvény? Nem volt törvény, Ábrahámnak nem volt törvény. Ábrahám hit által igazult meg. Akkor mit keres ott a törvény mégis? Azt, hogy Isten, amikor szövetséget kötött a zsidókkal, akkor adta a törvényt nekik, hogy tartásuk meg. A törvény a „Krisztusra vezérlő mesterünké lett”, írja a Galata levél, illetve a törvény a tanítónk volt. Mi volt a helyzet a zsidó emberekkel? Nem volt bennük a Szent Szellem. Nem volt, aki vezesse őket. A prófétákon, a papokon és a királyokon keresztül vezette őket Isten. Nem volt útmutatás, nem volt iránymutatás. Valamilyen iránymutatás mégiscsak kellett és ezért adta Isten a törvényt a szabadok és a nem szabadok részére. A törvény ideiglenes volt. Ezt már kijelentette Jeremiás próféta és Ezékiel is, akik a babiloni fogság idején voltak próféták. Ezékielt el is vitték fogságba Babilonba, Jeremiás pedig ott maradt Izraelben. Krisztus előtt körülbelül hatszáz évvel éltek ők és akkor már kijelentette Isten ezeket, illetve még korábban is olvashatunk erről.

Tehát a törvény nem cél volt, a törvény egy eszköz volt. Nem végállomás volt nekik, hanem csak egy útjelző. A törvény gyakorlatilag olyan, mint egy tükör. Megmutatja, hogy mi az igazság és hol van a hiba, de a problémát nem oldja meg. A tükör nem képes megmosni az ember arcát, igaz? A probléma ott kezdődik, amikor az ember nem kilép a tükör elől, hanem megpróbál a tükör segítségével megtisztulni. Ez lehetetlen. A törvény nem tud megtisztítani. Pál tovább erősíti ezt a kijelentést.

Galata 3,21.

21. A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-é? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes életet adni, akkor valóban a törvényből volna a megigazulás.

Ez egy döntő kijelentés a Bibliából. Ha lehetett volna egyetlen egy olyan törvény, ami életet tud adni, akkor biztos, hogy Isten azt adta volna, de ilyen törvény nincsen, ilyen törvény nem létezik. A törvény nem tud életet adni, nem tud gyógyítani, nem tud felszabadítani és ami a legfontosabb, nem tud az embernek egy új természetet adni. A törvény nem alkalmas erre és nem is arra adatott. A törvénynek a legnagyobb eredménye a büntudat és a büntudat soha nem vezet szabadságra. Állandóan büntudatuk volt az embereknek. Ma is vannak ilyen keresztények, folyamatosan büntudatban vannak, sőt még azt mondják, hogy ők bűnösök. Ha valaki bűnös, akkor megváltásra van szüksége. Ha pedig a megváltás megtörtént, akkor már nem vagy bűnös, mert akkor megigazítottál, akkor igaz vagy Isten előtt. Ezt keresztények nem képesek elfogadni, hogy ők igazak Isten előtt. Miből indulnak ki? Megint visszacsúsztak, mert a fókuszukat nem Jézusra tették, hanem saját magukra. Hogy lehetnék én igaz? Hiszen a múltkor is mérges lettem a feleségemre, a férjemre, a gyerekeimre! Hogy lehetnék igaz Isten előtt? Én csak egy bűnös vagyok! Ma is mondják hívők magukról, hogy ők bűnösök.

És a Jézus vére mit tett veled? Te nem vagy bűnös, te egy megigazult hívő vagy és van egy rossz hírem, minden megigazult hívő követ el bűnt. Minden megigazult hívő! Ha ettől függne a mi üdvösségünk, akkor mind mennénk a pokolba, a világon minden ember, mert egyetlen egy ember volt képes betölteni a törvényt, Jézus. Mi pedig Őbenne vagyunk.

Mit ír az Írás? Hogy amikor Ő a kereszten meghalt, Vele együtt mi is meghaltunk. Mit jelent ez? Egy halottat lehet-e számon kérni a múltja miatt? Nem. És ez történik a keresztségben, amikor Jézus Krisztusba bemelegítkezünk, amikor újjászületünk, amikor új teremtetéské válunk és a régi emberünk meghalt. Nincs többé, meghalt. Lehet egy halottól számon kérni, hogy mit tett a múltban? Próbáld meg! Nem fog menni, nem fog működni.

Mi is meghaltunk és a múltunk el van törölve. Fel is támadtunk, nem csak meghaltunk a Krisztussal, mert az csak a dolog első része, az eleje és a vége a legjobb, hogy Vele együtt föl is támadtunk és Vele együtt ültettünk a mennyekben. Olvasd el az Efézusi levélben, ha nekem nem hiszed el, le van írva! Vele együtt ültettünk. Tehát az alapállásod az kell, hogy legyen, hogy te megigazult vagy, te Isten népe vagy, Isten gyermeke vagy! Mit fog eredményezni ez? Szabadosságot? Ha elfogadom az Isten szeretetét, akkor az első dolgom az, hogy hol tudok ellene tenni valamit? Biztos, hogy nem ez! Nem ezt akarjuk, de mégis tesszük. Ez is a kegyelemnek a része, az Úr ezt is bekalkulálta.

Amikor valaki állandóan önkárhoztatásban él, akkor ez akadályozza a hitét, teljességben akadályozza a gyógyulását, akadályozza az áldásokat. Miért nem jön a gyógyulás sokszor? Mert az emberek kárhoztatják magukat. Nézegetnek hátra. Hol rontottam el? Mit tévesztettem el? Isten biztos nem szeret engem, biztos kiestem Isten kegyelméből. Hányan gondolkodtak így? Ez az önkárhoztatás, de a Kolosse levél írja, hogy ami kárhoztatott minket, a törvény, azt az Úr odahelyezte a kereszt lábához, a mi kárhoztatásunkat. Úgyhogy nincs kárhoztatás. Ezzel azt akarom mondani, hogy a törvény rossz, hogy a törvény gonosz? Nem. Nem a törvény gyenge, meg nem a törvény rossz, hanem az ember gyenge. Az ember nem képes azt megtartani.

Amikor a hívő a törvényhez nyúl vissza, akkor újra a kárhoztatás fog jönni és kárhoztatás alá fogja helyezni magát. Azt mondja, hogy én ezt nem tudom megcsinálni. Sok pogánnyal is találkoztam, aki azt mondja, hogy én nem akarok hívővé lenni, mert nem tudom megtartani a Tízparancsolatot. Mondom neki, akkor te vagy az Úr embere, én sem tudom megtartani. Akkor itt a helyed az Úrnál, mert Isten kegyelme alatt vagyunk.

Amikor újra teljesítmény alapra kezdenek állni az emberek és eltávolodnak attól a kegyelemtől, amit Istentől kaptak, a Galata 5,4-ben van, ez nagyon fontos igehely. Mit mond az Írás azoknak, akik még mindig úgy gondolják, hogy a törvényből fognak megigazulni meg a törvény megcselekedése által lesznek igazak?

Galata 5,4.

4. Ti, akik a törvény által akartok megigazulni, elszakadtatok Krisztustól, a kegyelemből pedig kiestetek.

Ezt teszi a törvény. Miért veszélyes az, amikor valaki visszamegy a törvényhez? Nem azért, mert a törvény rossz, hanem mert megint a saját teljesítményünkre néztünk, megint levettük a szemünket az Isten szeretetéről, megint levettük a szemünket a Jézus véréről, megint levettük a szemünket arról az áldozatról, amit Isten értünk hozott. Ez egy önmegigazulás, egy dicsekvés. A dicsekvés pedig olyan, mint a szennyes ruha Isten szemében. Ésaías hozza ezt a példát. A kegyelem ereje ott kezd megnyilvánulni, amikor a hívő felismeri, hogy a törvény megmutatta a problémát, Krisztus pedig hozta a megoldást. Dicsőség legyen Neki!

Úgyhogy nem szabad leragadnunk a problémánál, hanem tovább kell lépnünk a Krisztushoz! Nézzük, hogy mit mond erről az Írás. A törvény vége Krisztus. Miután megértettük, hogy a törvény nem képes életet adni, felmerül a döntő kérdés, hogy mi van a törvénnyel? Megszűnt, félretétett, érvényét veszítette? Mi a helyzet akkor a törvénnyel? A Szentírásnak pontos válasza van erre, nem kell találgatnunk.

Róma 10,4.

4. Mert a törvény vége Krisztus, minden hívőnek megigazulására.

A törvény vége Krisztus! Sokan ezt hogyan értelmezik? Ez is egy érdekes dolog. Nem azt mondja, hogy Krisztus segít majd betartani a törvényt. Sokan ezt úgy gondolják, hogy majd Krisztus segít nekem megtartani a törvényt. Majd Krisztus segít nekem, hogy meg tudjam tartani jobban a különféle keresztény, vagy zsidó törvényeket. Nem azt mondja, hogy Krisztus majd kiegészíti a törvényt, hanem azt mondja, hogy a törvény vége Krisztus. Azt sem mondja, hogy Krisztus majd megkönnyíti a törvényt. Egyáltalán nem erről szól, hanem a törvény vége Krisztus. Azt mondja, hogy vége. A vége szó itt célt, lezárást, beteljesedést és megszűnést jelent. Tehát a törvény addig működött, amíg el nem jött Krisztus. Amikor Krisztus megjelent, addigra a törvény már betöltötte a szerepét. A törvénynek az volt a szerepe, hogy amíg a Krisztus eljön, addig érvényben legyen, onnantól kezdve a törvény szerepe megszűnt. A törvény megmutatta, hogy az ember nem képes önmagát megigazítani, nem képes Istennel helyreállítani a kapcsolatát, és nem képes saját erejéből szent életet élni sem.

Ma keresztények visszamennek egy olyan törvényhez, amit a zsidók sem tudtak megtartani, pedig ők aztán komolyan vették, legalábbis igyekeztek komolyan venni, de akármilyen nagy volt az igyekezetük, akkor sem tudták megtenni. Tulajdonképpen azért mondom, hogy az ószövetségben is a nép meg tudott menekülni, ott volt Isten kegyelme. Isten pontosan tudta, hogy a nép nem képes megtartani a törvényt. Olyan nagyra voltak, akármit mondjon Isten, amit mond, majd mi azt megtartjuk! Hát akkor, fiúk, itt van egy tízes, tessék, ezt kell megtartani! Egyik fele: mit tehetsz, másik fele: mit nem tehetsz. Aztán hajrá, gyerekek! Ezt tette a felfuvalkodottság, ezt tette a nagyképűség, de nem tudták megtartani. Isten ezt akkor is tudta, amikor a szövetséget megkötötte velük. Ezért engedte meg az engesztelő áldozatot, ezért engedte meg évről évre a bakoknak, a bikáknak a vérét, hogy a nép bűneiért egy elfedező legyen.

Tehát nem eltörölte a bűnöket, hanem elfedezte. Azt jelenti, hogy ott volt a bűn, csak besöpörték a szőnyeg alá, nem látszott. Befedezni azt jelentette, hogy elfedeztettek ott a bűneik és nem eltöröltették. Ez egy óriási különbség! Ezt egy évben egyszer a főpap megtette, amikor engesztelő áldozatot mutatott be a nép bűneiért, a Jom Kippur napján a főpap mehetett be Isten jelenlétébe. Le van írva az Ószövetségben, hogy hogyan, mi módon. Ha valaki szeretne sok halleluját mondani, hogy ez nincs, akkor olvassa végig.

Krisztus nem megjavítani jött az embert, hanem megváltani. Sokan úgy gondolják, hogy Krisztus azért jött, hogy egy kicsit javítson rajtunk. Nem, az embernek egy teljes újjáteremtésre volt szüksége, a szellemének az újjáteremtésére, mert ahogy voltunk, úgy egy az egyben romlottak voltunk. Annyira romlottak voltunk, hogy azt megjavítani nem lehet, ezért kellett, hogy újjáteremtse az ember szellemét. Ezért mondja a 2Korinthus 5,17:

2Korinthus 5,17.

17. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak, ímé, újjá lett minden.

És pár verssel arrébb azt mondja az Írás:

2Korinthus 5,20.

20. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne miáltalunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.

Miért ti béküljete meg? Mert Isten már megbékélt veletek. Megbékült velünk az egyszülött Fiában. Ezért hangsúlyos Pál kijelentése, hogy a törvény vége Krisztus minden hívőnek a megigazulására. Csak egyeseké, akik jól viselkednek, akik betartanak valamit? Minden hívőnek a megigazulására! Te megigazult vagy akkor is Isten szemében, amikor rosszat teszel. Sajnos teszünk ilyet és ezzel nem azt akarom mondani, hogy jó, ha valaki rosszat tesz. Pontosan erre van a kegyelem, pontosan erre van a megváltás, hogy Isten megváltotasson bennünket belülről kifelé és nem kívülről befelé, mert ezt láttuk, hogy nem működött és ma sem működik.

A legnagyobb gonoszságokat a törvénykező keresztények teszik. Nézd meg, borzalmas, hihetetlen, néha egy pogánynak is. A megigazulás nem fokozat, nem folyamat és nem jutalom. Nem tudsz érte megdolgozni, hogyha én most jól viselkedek, akkor Isten engem megjutalmaz. Ez nem a Garay piac. Valahogy az emberek összekeverik, én adok ezt, te pedig azt adsz, de Istennel nem lehet így biznisszelni. Sokan ezt próbálják megtenni. Fogjuk már föl végre, adjuk már föl az önmegigazulásunkat, mert a megigazulás egy állapot. Mindig ebben az állapotban vagyunk, amióta csak a Krisztust befogadtuk és ezt hit által kaptuk. Semmiféle jutalom, semmiféle érdem. Akkor fölmerülhet megint a kérdés, hogy a cselekedeteinknek semmi szerepe? Azt csinálom, amit akarok? Eddig is azt csináltál, amit akartál, ezután is azt csinálsz, amit akarsz! Ezzel nem azt akarom mondani, hogy a cselekedeteidnek nincsen következménye. Van bizony! Ez a másik szélsőség. Az egyik szélsőség, hogy elutasítják a törvényt, a másik szélsőség, amikor a kegyelmet bujálkodásra használják, arra használják, hogy lump életet éljenek, de ez megint nem a kegyelem.

Ha valaki elfogadta Isten kegyelmét, akkor ő nem a kicsapongásra akarja ezt használni. Ez az, ami botrányos a kegyelemben, hogy nem az engedelmisségünk hozza a megigazulást, hogy milyen jókat teszünk, hogyan engedelmeskedünk a törvénynek, vagy a vallásos törvényeknek, hanem a megigazulás szüli az engedelmisséget. Ezt még egyszer fölolvassom, mert nagyon fontos.

Tehát nem a törvénynek való engedelmisség, meg a szabályoknak való engedelmisség hozza a megigazulást, hanem pont fordítva, a megigazulás szüli az engedelmisséget. Én azért igyekszem és azért cselekszem helyesen, mert igaz vagyok Isten előtt és egy igaz ember az igazul él. Óriási a különbség! Tehát nem a zsidó, nem a keresztény törvényeket, nem a vallásos előírásokat kell teljesíteni ahhoz, hogy Istennek tetszésére legyünk. Ami nem hitből van, bűn az – írja a Róma 14,23. Ami nem hitből van, bűn az! Ami nem a szívedből jön, hanem megteszed formáságból, vagy azért, mert valaki mondja, az nem. Jézus cselekedte meg az egésztestet. Fogadjuk el, hogy Jézus tette meg, Jézus cselekedte meg és mi ennek a kedvezményezettjei vagyunk.

Mivelhogy egy új szívet kaptunk, ez a szív, a belső embered soha nem akar bűnt elkövetni! Soha, soha, soha! Akkor mi a probléma? A probléma a hústestünk meg a lelkünk. Mi a lélek? A lélek az érzélem, értelem és az akarat. A szellemünk van újjáteremtve. Itt tévesztik el a keresztények legtöbbször, hogy a szellemünk az, ami tökéletes, a szellemünk új teremtés Krisztusban! Mi van a lelkünkkel? A lélek a pszüché, ahogy írja a görög, az érzélem, értelem és az akarat. Ezzel kinek kell foglalkozni? Nekünk. Meddig? Addig, amíg levegőt veszünk, csak addig, utána már nem kell, de addig kell! Tehát nekünk kell megújítani az elménket, az értelmünket, az akaratunkat, nekünk kell odaszánni magunkat, nekünk kell eltökélni magunkat! Ezt a döntést nem fogja Isten meghozni helyettünk, hanem ezt nekünk kell megtenni! Ez azt jelenti, hogy amikor egy hívő a törvényre tekint, hogy elfogadhatónak érezze magát, szabályokra épít, hogy az identitását a helyén tartsa, vagy teljesítményből próbál meg áldásokat elérni.

Ha őszinték vagyunk most magunkhoz – ne jelentkezz, hogy te voltál –, néha teszünk ilyeneket. Annyira benne van az emberben néha ez a teljesítménykényszer, annyira beleivódott az emberekbe, hogy Istentől is így akarnak áldásokat elvenni a hívők, de akkor figyelmen kívül hagyjuk Isten befejezett munkáját, a Krisztus befejezett munkáját. Hol kezd el működni a Krisztus ereje? Ott, amikor a hívő felismeri, hogy nem azért vagyok megigazult, mert helyesen élek!

Megint nagyon nehéz falat és jól értsétek, amit mondok! Az nem azt jelenti, hogy helytelenül kell élni, de nem azért vagyok megigazult - és akkor innentől kezdve egy kicsit alább hagy a teljesítmény-kényszerünk -, hanem azért tudok új életet élni, mert meg vagyok igazítva. Pont fordítva, belülről jövő változásról van szó. A törvény lezárult, Krisztus az alap és ebből az alapból fakad minden, amit az Evangélium ígér. Isten kegyelmén alapul minden!

A másik a mix, amikor keverjük a törvényt a kegyelemmel. Egy kis kegyelem, egy kis törvény. Nézd meg, ott a Tízparancsolat mit ír! – és jön a kárhóztatás és elkezdjük méregetni magunkat a másikhöz. Vagy mások próbálnak szentebbnek látszani. Nézem a keresztények Facebook bejegyzéseit, meg amiket különböző tanítók, szolgálók tanításai alá firkálnak, az valami döbbenetes! Mindegyikből rí a vallásosság, hogy én különb vagyok, mint te és ezen áll a kárhóztatás. Mitől lennél te különb, mint én, vagy én mitől lennék különb, mint te? Mert én ezt teszem, én azt teszem. Ezek visszacsúsztak keresztények! Visszacsúsztak a törvényhez, visszacsúsztak a teljesítményhez. Megint mondom, hogy ezzel nem azt akarom mondani, hogy helytelen cselekedeteket kell tennünk. A keresztény élet pontos szabályát egy mondattal megfogalmazom: kövesd a Szent Szellemet és pont!

Minket Isten Szelleme vezet, Isten Szelleme vezérel. Mindig halljuk Isten Szellemét? Nem, sokszor túl hangos a tévé, meg a rádió, meg a szomszéd, meg bárki és akkor a Szent Szellemet nem halljuk. Ez a mi problémánk. Nincs egy kis csendes időnk, nincs egy kis elcsendesési idő, nincs egy kis hasznos idő Istennel, amikor kikérjük az Ő véleményét.

Amikor elakadásaink vannak, amikor megyünk fűhöz-fához, mindenkit meghallgatunk, csak azt nem, aki tudja a megoldást, Ő pedig a Szent Szellem. Ezt tesszük mindannyian. Ez is Istennek a kegyelme, hogy Isten Szelleme bennünk van. Ez a kegyelem nem adatott meg a törvény alatt lévő embereknek. Néhány prófétának, de ott sem bennük volt a Szent Szellem, hanem rajtuk és Isten szólt. Tehát nem lehet keverni a törvénnyel.

Az egyik legnagyobb félreértése a keresztény gondolkodásnak, hogy a kegyelmet és a törvényt össze lehet keverni. Sokan úgy gondolják, hogy a kegyelem az üdvösséghez kell csak addig, amíg valaki újjászületett, a törvény pedig majd kell az életvezetéshez. Hányan gondolják ezt így? Az üdvösség kegyelemből van, de a megszentelődéshez szerintük már szabályokra van szükség. Sokak szerint a törvényre. Nagyon sok pásztor hallottam már sajnos prédikálni arról, hogy hogyan kell megtartani a törvényt, de az a baj, hogy aki prédikálta, az sem tudja megtartani. Prédikálhatnám én is, de én sem tudnám megtartani. Prédikálni tudnám, de megtartani nem. Akkor meg mi haszna az egésznek? Akkor egy képmutatás az egész. Tehát ez a gondolkodás abszolút nem biblikus és ellene megy az Újszövetségnek teljesen és sajnos következményekkel jár, bármilyen hihetetlen.

Tudom, hogy megint belerúgtam egy szent tehénbe, de muszáj, hogy ez eljusson hozzánk és néha emlékeztetni kell magunkat, hogy ez a gondolkodás nem biblikus. A kegyelem és a törvény két különböző rendszer, két különböző alapelv, ami két különböző ígéreten nyugszik. Az egyik a teljesítményre alapozódott, a másik meg az ígéretre. A törvény az ember hűségére, a kegyelem pedig Isten hűségére. Tehát nem lehet összekeverni a kettőt. Mit mondott az egyik? Ha ezt teszed, akkor ezt kapod. A másik pedig az ígéretre épül, hogy ha eltéveszted, ha elrontod, akkor nem kell, hogy elkárhozzál.

Nézzük, hogy a 2Timótheus 2,13 mit mond:

2Timótheus 2,13.

13. Ha hitetlenkedünk, Ő hű marad: Ő magát meg nem tagadhatja.

Isten hűséges. Ez nem azt jelenti, hogy nekünk nem kell hűségesnek lenni, félre ne értsd, de a mi hűtlenségünk, a mi céltévesztéseink Isten hűségét nem fogják megváltoztatni. Tehát ez az Ige önmagában is botrányos a vallásos gondolkodás számára. Nem sokszor olvassák fel az olyan gyülekezetben, ahol a törvényt prédikálják. Ezzel nem bántani szeretnék senkit, hanem azt, hogy tényleg helyesen értékeljük azt, amit Jézus megtett a kereszten. A vallás azt mondja, hogy Isten hű, ha te is hű vagy. Ha nem – hallottam olyat is, hogyha dohányzol, akkor a pokolba fogsz kerülni. A pokolba csak azok fognak kerülni, akik visszautasították a kegyelmet. Akik visszautasították az Isten sze-

retetét, akik nemet mondtak az Evangéliumra, akik nemet mondtak Jézus véreire és helyettük még mindig a bakok vére, meg a saját cselekedeteiket tartják magasabbra, mint azt az árat, amit Krisztus kifizetett értünk. Ez az összes probléma. A kegyelem azt mondja, hogy Isten hű, mert Ő Isten. Isten hű!

Ez nem azt jelenti, hogy a hűtlenség jó. El kell kötelezni magunkat. Legyünk hűek abban, amire Isten elhívott bennünket! Ezért jutalmunk lesz, jutalmat fogunk kapni. De nem is azért csináljuk, hanem azért, mert az Isten szerelme szorongat bennünket. Isten szeretete az, ami az embereket megtérésre indítja és az Ő kegyelme. A feltétel nélküli szeretete. Ez a kegyelem! Nem köti feltételhez. Isten szereti azt is, aki most éppen bűnöző, vagy éppen gyilkos. Isten őket is szereti, csak azt, amit csinálnak, azt nem szereti, sőt, gyűlöli.

De mi itt a probléma? Az, hogy nincs újjászülvés, nincsen benne Isten természete. Ez azt jelenti, hogy Isten jelleme nem a mi viselkedésünktől függ. A mi viselkedésünk nem fogja megváltoztatni Istent. Bármennyire szeretnénk néha rávenni Őt erre, meg arra, meg amarra, hogy Isten változtasson, de Ő nem változtat. Ha a kegyelmet összekeverjük a törvénnyel, akkor mi történik az emberek életében? A hívő bizonytalanságban fog élni, soha nem tudja, hogy eleget tett-e az elvárásoknak. Ettől járnak büntudatban. Folyamatos büntudat és kárhoztatás alatt marad az ilyen hívő. Állandóan a megfelelési kényszer van ott, elég jó vagyok-e? Elkezdik méregetni magukat a Tízparancsolathoz, vagy egymáshoz. Nekünk abban kell megállni, amit Krisztus megtett értünk. Ez az a pont, ahol a kegyelem elveszíti az erejét, amikor büntudatban élünk. Nem azért, mert a kegyelem gyenge, hanem azért, mert meghamisítják. Az nem kegyelem!

Az Ige tanítása nagyon egyértelmű ebben. Amikor a hívő a törvényt tartja érvényesnek magára nézve, akkor újra kárhoztatás alá, büntudat alá kerül, és jön a gyengeség, a betegség és jön a hiány az ember életébe. Az ördög nagyon ravasz, nagyon trükkös, azt fogja mondani, hogy nem érdemled meg, hát látod, azért lettél beteg, azért történt veled, mert. Nem, azért történt veled, mert nem figyeltél megfelelően és nem azért, mert Isten megbüntetett.

Hányan okolják Istent, ha haláleset történik, betegség történik. Nem Isten a szerzője sem a betegségnek, sem a halálnak, sőt, ellensége a halál. Az 1Korinthus 15-ben elolvashatod, hogy az nem Istentől van. A kegyelem botránya az, hogy Isten nem vonja vissza az ígétét, mert Isten hűségese! Nem méricskéli a teljesítményünket sem, hogy megfelelsz-e, be tudsz-e menni a mennybe, vagy nem tudsz bemenni a mennybe. Ezek ilyen keresztény kitalációk. Nem fenyeget azzal, hogy elkárhozol, ha hibázol. Ez a botrány nem szabadossághoz vezet, hanem bizalomhoz. Gondolj bele, hogy egy hívő nem biztos abban, hogy Ő Istenhez tartozik és nem biztos abban, hogy üdvössége van.

Múltkor néztem artistákat, láttam, hogy a levegőben az egyik szaltókat ugrik és a másik elkapja. Az jutott eszembe most a dicséret alatt, hogy ugorna-e az a nő, ha tudná, hogy a férfi nem kapja el? Ha ebben nem százszázalékosan biztos? Nem! Tehát százszázalékosan biztos benne, hogy el fogja kapni. Most egy világi produkcióról beszélünk.

Mi miért nem vagyunk biztosak abban, amit Isten megtett? Miért nem vagyunk legalább ugyanolyan biztosak? Néha a világi dolgokban megbízunk. Odaadod a banknak a pénzedet, pedig nem is ismered, a bankost se ismered. Fölülpsz a villamosra, ott a villamosvezető vezet és ki vagy szolgáltatva, vagy a buszon, vagy ha beülsz egy autóba. Sokszor megbízunk ilyen dolgokban és Istenben nem bízunk, hogy Ő hűségese. Ő tényleg hűségese, tényleg szeret téged és tényleg igaz vagy előtte. Amikor ezt megértjük, akkor egy más minőségű életünk lesz.

Jönni fognak a kárhoztatók, hidd el, sokan el fogják majd neked mondani, hogy te miért nem vagy igaz Isten előtt. Ezt nagyon sokan meg fogják tenni, de te az vagy, akit ott látsz a tükörben. A szabadság tökéletes tükrében, az Evangéliumban, nem a törvényben. Ez most egy másik tükör, ez a Jakab-féle tükör, amit a levelében említ. Tehát ahol bizalom van, ott megjelenik az engedelmesség is. Nem félelemből, hanem a kapcsolatból, mert tudom, hogy Ő jót akar nekem, hogy Ő mindig a javamat akarja, mindig segít nekem. Ez bizalomból van, nem pedig törvényből, nem pedig félelemből, nem pedig megfelelési kényszerből. Ha elrontottam is, akkor is mehetek Hozzá, mert tudom, hogy segít kijönni onnan, ahol elrontottam. Ő fog visszavinni engem arra a helyre, ahonnan kies-

tem. Tehát a kegyelem nem keverhető, nem toldható meg a törvénnyel, nem biztosítható szabályokkal. Vagy kegyelem, vagy törvény, nincs harmadik út. A kettő együtt nem működik.

A másik az Újszövetség felsőbbbsége. Nem is jó talán ez a kifejezés, hogy a felsőbbbsége, hanem egyszerűen egy új szövetségünk van. Nem a régi lett kijavítgatva, kifoltozgatva, hanem egy teljesen új szövetségünk van. A törvény az törvény. A törvény jó, senki nem mondja, hogy a törvény nem jó, csak az ember nem elég jó hozzá, hogy megtartsa, ezért van szükségünk Isten kegyelmére. Tehát amikor kegyelemről beszélünk, akkor nem egy elvont fogalomról beszélünk, hanem egy újszövetségi valóságról. A kegyelem nem hozzáadás az ószövetséghez, hanem egy teljesen új alap, amelyben Isten ma kapcsolatban van az emberrel. Ez a személyes kapcsolat nem volt meg az ószövetségben, most Atya-fíú kapcsolatunk van. Nézzük meg a Zsidókhoz írt levél 8,6-ot, itt egyértelműen kimondja, hogy az újszövetség egy jobb szövetség az elsónél.

Zsidó 8,6–7.

6. Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert, amennyivel jobb szövetségnek közbenjárója, amely jobb ígéretek alapján kötött.

Írja az Írás egy más helyen, hogyha a régi jó lett volna, akkor nem kellett volna új, ha a régi alkalmas lett volna arra, hogy megigazítsa, hogy rendbe rakja az embert, akkor nem kellett volna egy új szövetség. Itt nem fokozati különbségekről van szó, nem kicsit jobb, hanem minőségileg, azaz teljesen más. Teljesen más! A Zsidókhoz írt levél összehasonlítja, hogy mi az, ami jobb az újszövetségben az ószövetséghez képest. Majd, ha olvassátok a Zsidókhoz írt levelet, akkor keressétek meg ezt a nyolc jobbot, hogy miben jobb. Ezt nyolc ponton ott tetten érheted. Jobb közbenjárón alapul, jobb ígéreteken alapul és jobb eredményeket hoz. Ez a lényeg.

A kérdés ilyenkor, ami gyakran felmerül, hogy mi volt a gond az első szövetséggel. A 7-es vers még egyszer:

7. Mert ha az az első kifogástalan lett volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak.

Fontos ezt helyesen érteni, hogy a probléma nem a törvénnyel volt, még egyszer mondom és nem a törvény ellen beszélünk, a probléma az emberrel volt. A törvény szent volt, igaz volt és jó volt, de az ember képtelen volt azt megtartani és képtelen ma is megtartani és mindig is az volt. Mivel a szövetség feltételes volt, az áldások és az átkok rendszere működött a törvényben. Ezért nincs átok az újszövetségben, mert az az átoknak és az áldásoknak a rendszere volt. Ha engedelmeskedsz, áldás, ha nem, akkor következmény. Elődbe adtam az életet és a halált, válaszd az életet. Az újszövetség nem így működik. Isten tanítása hangsúlyosan rámutat. Az újszövetségben nincsenek átkok.

Galata 3,13–14.

13. Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká tétetvén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ:

14. Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Szellem ígését elnyerjük hit által.

Az újszövetségben csak áldások vannak, amikor keresztények egymást átkozzák, az a sötétségnek a legmélyebb bugyra. Jézus áldást hozott nekünk. Egy keresztényt nem tudsz elátkozni, mert Isten megáldott téged, úgyhogy te nem vagy átok alatt, még ne is mondj illet magadról, ne is gondoldj illet magadról! Te áldott vagy! Lehet, hogy éppen egy rosszabb napod volt, de ettől te nem vagy átkozott és nem vagy átok alatt. Sokan mondják, hogy milyen átkot szórt ránk valamelyik boszorkány, meg imádkoznak, meg átokgyertyákat égetnek emberekért. Ezt Erdélyben hallottam, hogy átokgyertyákat gyűjtanak.

Tudod, hogy mi a vicc az egészben? Hogy meghalnak. Miért? Működik az átok? Nem, hanem a hited működik. Ha te hiszel ebben. Egy keresztény bármit megkaphat, a rosszat is, a gonoszt is. Azért fontos kicserélni a hitedet a helyes hitre. Te áldott vagy és mindegy, hogy hány boszorkány átkozott el téged, vagy hány jós, te akkor is áldott vagy, mert ezt mondja rólad az Írás és ezért kell ebben megerősödnünk nagyon. Miért? Mert Jézus magára vette mindazt, ami a törvény alatt minket illetett volna. A törvény átkát magára vette, ezért az újszövetség nem az ember hűségén áll, hanem az Isten esküjén. Ez nagyon fontos. Isten nem azt mondta, hogy ha ti hűek lesztek, hanem azt mond-

ta, hogy én leszek a ti Istenetek. Ez a kegyelem ereje. Az újszövetség felsőbbisége, vagy jobbsága inkább, hogy maradjunk az Igénél, abban áll, hogy nem külső megfelelésre épít, nem fenntart egy állandó bizonytalanságot, hanem biztonságot ad az Istennel való kapcsolatban.

Én igaz vagyok Isten előtt, én megváltott vagyok, én áldott vagyok! Nyugodtan mondjad magadra, hogy én áldott vagyok, mondd ki, merd kimondani! Én megigazult vagyok, ezt is merd kimondani. Én igaz vagyok Isten előtt. Most ne arra gondold, amit reggel tettél, meg útközben, hanem arra, amit az Ige mond rólad. Ha ezt elhiszed magadról, akkor ennek alapján fogunk cselekedni és ez az, ami igazán megváltoztat bennünket.

A Filippi 1,6 mondja, hogy aki elkezdte bennünk a jó munkát, be is végzi a Krisztus Jézusnak napjáig. Ő kezdte el bennünk a munkát és Ő fogja végezni. Ő fog megjobbítani bennünket, de nem szabad elutasítanunk Isten kegyelmét. Isten belülről vezet, nem külső paragrafusokkal. Az újszövetség egyik legnagyobb és sokak számára legnehezebben elfogadható kijelentése az, hogy Isten nem kívülről irányít, hanem belülről vezet. Mit jelent ez? Azt, hogy akkor most nem kell betartanunk semmilyen szabályt, semmilyen törvényt? Én nem a rendszabályokról beszélek. Igenis be kell tartani a világi törvényeket, de ezt is azért teszed, mert belülről érzel erre készíttetés. Ha nem lenne semmilyen szabály a világban – de sajnos szükséges –, akkor anarchia lenne. Nem erről beszélek, hanem az Istennel való kapcsolatunkról. A vallás mindig külső szabályokra, előírásokra és elvárásokra épít. A kegyelem azonban belső átalakulást hoz és ebből fakad ez az új életvezetés. A belső átalakulás. Isten maga mondja el, hogy mi a különbség az első és az újszövetség között. Itt mondja az Ige:

Zsidó 8,10.

10. Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izrael házával, ama napok múltán, ezt mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívéjükbe írom azokat, és leszek nékik Istenük és ők lesznek nékem népem.

Látjátok, hogy van szabály? Van törvény? Hova van beírva ez a törvény? A szívedbe, a bensődbe van beírva ez a törvény. Ez egy forradalmi kijelentés. Tehát nem ugyanaz történik más formában, nem könnyebb törvény lesz, hanem más módon működik Isten akarata. Az a törvény, amit a szívéjükbe írt Isten, az felülírja azt, ami a kőtáblára íratott. Az ószövetségben kőtáblákra volt írva, kívülről szabályozott, folyamatos emlékeztetésre volt szükség, folyamatosan fel kellett olvasni a törvényt, a zsinagógákban is folyamatosan olvasták a törvényt. Az újszövetségben mi a helyzet? A törvény a szívbe kerül. A belső ember válik alkalmassá és a vezetés pedig a Szent Szellem által történik.

Ezért mondja az Írás, hogy az írott törvényekhez való visszatérés valójában Jézus Krisztus vérének semmibevétele. Önmegváltó keresztények, akik fölül akarják írni Jézus véráldozatát. Nem azért, mert a törvény rossz, hanem mert már nem az a rendszer van, amelyben Isten vezetni akar. A Szent Szellem nem egy belső Tízparancsolat, habár egy belső törvénykönyv, amely tökéletesen vezet Isten akarata szerint. Ő személy, aki kapcsolatban vezet, tehát nem is törvényben, hanem kapcsolatban, mert egy élő kapcsolatban vagyunk Istennel. Ebből a kapcsolatból fakad a mi keresztény életünk. Amikor a Szent Szellem leszállt, az emberek nem új kapcsolatot kaptak, hanem új képességet arra, hogy Istennel együtt járjanak. Van egy új parancsolat is, mondja Jézus, hogy úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Ez is egy parancsolat, de ez a parancsolat be van írva ide a szívéjükbe. Ez a szeretet parancsolata, ez megint nem egy külső parancsolat, hanem egy belső, amikor az Isten szeretete kitöltetett a mi szívéjükbe a Szent Szellem által.

Ezért mondjuk az újszövetségben, hogy nem csak azt tehetjük meg, ami meg van írva, hanem azt is, amire Isten vezet bennünket. Isten vezetése, ami a lényeg az újszövetségben. Ez nem káoszhoz vezet és nem is szabadosság, hanem ezt nevezik az érett fiúságnak.

Ahogy az Efézus 4-ben írja, ezért vannak a szolgálatok, ezért adta Isten az apostolokat, a prófétákat, az evangélistákat, a pásztorokat, a tanítókat, amíg eljutunk a teljes érettségre. Pontosán a növekedés céljából adta, azért, hogy a tanítás mindenféle szele ne hányja ide-oda az embereket, hanem tényleg megmaradjunk a krisztusi úton. Ez nagyon fontos a mi hívő életünkben.

A külső törvények mindig a gyermekkorra jellemzőek. Amikor kicsi egy gyerek, akkor nyilván még nem tudja kontrollálni magát. Egy kicsi gyereknek meg kell mondani, hogy ki ne szaladj az útra a kamion elé, mert ő még nem tudja felmérni, hogy az mit okoz az ő életében. Ez a kiskorúság, neki meg kell mondani. Ha nem úgy, akkor másképp – most már nem lehet, de régen egy fűzfavesszővel segítettek az értelmünkön, hogy megértsük. Szívesen megtettük volna, amit szerettünk volna, de tudtuk, hogy attól fájni fog a hátsónk, ezért nem tettük meg. Tehát félelemből volt és ezt csinálja a törvény, eldádázta a hívőt. De amikor felnőtt az ember, akkor már föl tudja fogni, hogy mi a helyes, tehát mi a jó és mi a rossz. Amikor eljut a jó és rossz megkülönböztetésére, az a felnőttkor. Isten kegyelme ebben segít nekünk. Az Isten kegyelme nem csak megbocsát, hanem alkalmassá tesz minket arra, hogy az Ő vezetése szerint éljünk.

Az összes jegyzetemenk nem értem a végére, de szerintem ez egy olyan téma, amit nem tudunk kimeríteni soha és erre időről időre vissza kell térnünk. A büntudat vége, hogy Isten nem emlékezik. Ez a másik dolog, ha egyszer le van rendezve, akkor az le van rendezve, Isten nem említi föl. A kegyelem legfelszabadítóbb, ugyanakkor a leginkább botrányos kijelentése az, hogy Isten nem csak megbocsát, hanem nem emlékezik. Ez a pont különösen nehéz a vallásos gondolkozás számára, mert a vallás a büntudatot sokszor az alázat jeleként tekinti. A Szentírás azonban teljesen mást tanít:

Zsidó 8,12.

12. Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról többé meg nem emlékezem.

A Zsoltároknak is mit ír? Olyan messze vetem bűneit, mint a napkelet a napnyugtától. Mikor éri el a kelet a nyugatot? Soha! Ez nem költői túlzás, amit itt olvastunk, nem is lelki vigasztalás, hanem ez egy újszövetségi kijelentés. Isten nem azt mondja, hogy megbocsátom, de azért számon tartom, azért föl van jegyezve. Nem azt mondja, hogy elengedem, de majd azért emlékezem rájuk, majd fölmelegetem neki, hanem azt mondja, hogy nem emlékezem. Ez azt jelenti, hogy amikor a hívő újra és újra a múlt bűneit idézi fel, akkor büntudatban él. Szégyenben hordozza azt, amit Isten már eltörölt. Az ördög egy kukás, mindig a szemetet föl akarja hozni az életedben. Mindig ott turkál a szemétdobozban és mindig a képedbe akarja vágni, hogy mit tettél a múltban. Ez azért teszi pontosan, hogy kárhózzasson. Amit elrontottunk a múltban, azt rendezzük le az Úrral, Ő megbocsát és elfelejt. Mi pedig ismerjük fel a céltévesztéseinket és kérjük Isten kegyelmét arra, hogy segítsen nekünk megváltozni. Mert ez elsősorban a mi érdekünk. Ez nem alázatosság, hanem ellene mond Isten kijelentett ígéretének.

Róma 4,8.

8. Áldott ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít.

Azt hiszem, szebben nem lehetne befejezni ezt a mai üzenetet. Köszönjük az Ő kegyelmét, hálát adunk Istennek!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

